

Торжествено евхаристијско сабрање у манастиру Горњак - Патријарх Порфирије: Пресвета Богородица је родоначелница наше слободе (ФОТО/ВИДЕО)

Богородица је симбол и израз наше воље и нашег опредељења за Христа, Она која је родоначелница наше слободе. Она је истовремено и једна од нас како кажу Свети Оци. Она у потпуности разуме све оно што јесмо ми. Разуме наше потребе, разуме и наше слабости, али као Она која је родила Сина Божијег, која је родила Бога љубави и Она сама јесте читавим својим бићем љубав, зато што воли читавим бићем својим Бога и Сина свога воли исто тако читав људски род. И отуда нас заступа пред Богом, отуда и лик Пресвете Богородице нешто што је најдраже, најмилије, најблискије сваком човеку. То је личност у односу на коју имамо највећу слободу, зато што је мајка и једна од нас, рекао је Патријарх Порфирије у литургијској беседи у манастиру Горњак, 04. децембра 2022. године.

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије началствовао је на светом евхаристијском сабрању на празник Ваведења Пресвете Богородице, 04. децембра 2022. године, у новообновљеном и новоосвећеном манастиру

Горњаку.

Његовој Светости саслуживали су Архиепископ михаловско-кошички г. Георгије из Православне цркве чешких земаља и Словачке, Његово Преосвештенство Епископ браничевски г. Игнатије, високодостојни архимандрит Петар изабрани епископ топлички, свештенство и монаштво из више епархија Српске Православне Цркве.

Светој архијерејској Литургији молитвено је присуствовало бројно свештенство и монаштво међу којима и архимандрит Димитрије игуман манастира Тумане, као и многобројни верни народ.

У архипастирској беседи, Патријарх Порфирије је рекао да смо благословени што смо данас у овој великој светињи, у Браничевском крају, који је украшен многим сличним бисерима. На овом месту, у овом крају, поред многих подвижника и светитеља из нашег рода, било је и оних који су дошли издалека и нарочито баш оних у време кнеза Лазара, светитеља Божијег, који су дошли са Синаја, који су читав живот свој посветили Богу, молећи се за спасење читавог света. Исто тако, упражњавајући молитву као начин свог постојања, непрестану молитву, Исусову молитву. И то је српска земља, то је Црква. Без молитве не постоји. Ми често, наилазећи на искушења хоћемо својом памећу, својим способностима, својим вештинама да решимо проблеме и искушења. Међутим, показали смо безброј пута да то није могуће. Увек је неопходна благодат Божија. Ако нема молитве која извире управо из ове свете Литургије, онда заправо ми затварамо себе за дејство благодати Божије.

Кроз Пресвету Богородицу људски род је показао да је спреман да слободно прихвати вољу Божију као закон свог живота. Јер то је оно што је Њу одредило да буде место, да Њена утроба буде простор у који ће се настанити Син Божији ради нашег спасења и из љубави према нама. Њено да, јесте наше да, у сусрет Богу који нам увек долази. Послушање вољи Божијој не значи ограничавање наше вољи, не значи спутавање наше слободе. Напротив, послушање вољи Божијој које је показала Пресвета Богородица и којим ми постојимо јесте заправо поистовећење са апсолутном слободом која је у Богу и која је Бог. Ако смо изван заједнице са Богом, онда смо ограничени, онда нисмо слободни, онда смо робови пролазности, онда смо жртве смрти. Онога тренутка када своју слободу спојимо са слободом Божијом ми разарамо највећег непријатеља, онога који у потпуности држи нашу слободу у ропству ако смо изван Бога. Онда постајемо робови смрти, робови нечастивог и робови пролазности, рекао је Његова Светост.

Отуда је Богородица као симбол и као израз наше воље и нашег опредељења за Христа, Она која је родоначелница наше слободе. Она је истовремено и једна од нас како кажу Свети Оци. Она у потпуности разуме све оно што јесмо ми. Разуме наше потребе, разуме и наше слабости, али као Она која је родила Сина Божијег, која је родила Бога љубави и Она сама јесте читавим својим бићем љубав, зато што воли читавим бићем својим Бога и Сина свога воли исто тако читав људски род. И отуда нас заступа пред Богом, отуда и лик Пресвете Богородице нешто што је најдраже, најмилије, најблискије сваком човеку. То је личност у односу на коју имамо највећу слободу, зато што је мајка и једна од нас. Отуда и ми, где год су светиње њој посвећене обраћамо се скрушено и са молитвом, знајући да ће она увек будући да има слободу пред Сином Својим и Богом нашим и нас у тој слободи и љубави увек заступати, нагласио је Патријарх српски.

После свете архијерејске Литургије, Преосвећени Епископ Игнатије обратио се речима захвалности и истакао посебну радост верног народа због доласка Првојерарха Српске Православне Цркве и рекао да се верни народ радује због тога што може заједно са Вама да учествује у овом литургијском слављу, поводом славе ове свете обитељи кроз коју су прошли многи велики подвижници, а наравно ту су и млади подвижници, ове сестре које су дошле у тешка времена из Македније и одржале ову светињу. Наравно, и ови млади који су дошли и почели да обнављају, а данас су то и учинили. Поздрављам и

владику Георгија који нам је увек драг, он је овде као у својој кући, ми га волимо и он још одавно долази и његовим молитвама напредује и овај манастир, али и друге наше обитељи.

На крају светог евхаристијског сабрања, Његова Светост одликовао је тог краља

Манастир Горњак је древна задужбина Светог кнеза Лазара из 1379. године. У њему се чува део његових светих моштију. Смештен је на улазу у Горњачку клисуру, на левој обали реке Млаве. Манастирски комплекс чине црква посвећена Ваведењу Пресвете Богородице и испосница Григорија Синаита у стени.

Повеља Светог кнеза Лазара о подизању манастира је изгорела, али се препис сачувао: „Ја, правоверни кнез Лазар, самодржац све Српске земље, потрудих се да овај мали дар принесем Владичици мојој, Пресветој Богородици, и сазидах цркву на месту које се зове Ждрело Браничевско, и приложих и уредих сваким потребама“.

Како наводе из Завичајног музеја Хомоља, после освајања српске територије од стране Турака 1459. године, манастир је доживео велика разарања. Након Пожаревачког мира 1718. године, манастир је обновљен. Најтеже разарање манастир је доживео за време Другог светског рата, када је од стране немачког окупатора спаљен, приликом чега су уништене многобројне драгоцености.

Посебна вредност овог манастира је живописност унутрашњих страна зидова са ремек делима дуборезачке вештине и фреске из 17. и 18. века, по којима је један од ретких у Србији.

Ваведeње Пресвете Богородице

Када се Пресветој Деви Марији навршише три године од рођења, доведоше је родитељи њени свети, Јоаким и Ана, из Назарета у Јерусалим, да је предаду Богу на службу према ранијем обећању своме. Три дана пута има од Назарета до Јерусалима; но идући на богоугодно дело, тај пут не беше им тежак. Сабраше се и многи сродници Јоакимови и Анини, да узму учешћа у овој светковини, у којој узимаху учешћа невидљиво и ангели Божји. Напред иђаху девице са запаљеним свећама у рукама, па онда Пресвета Дева, вођена с једне стране оцем својим а с друге мајком. Беше Дева украшена царским благолепним одећама и украсима, како и приличи кћери царевој, невести Божјој. За њима последоваше множина сродника и пријатеља, сви са запаљеним свећама. Пред храмом беше 15 степена. Родитељи дигоше Деву на први степен, а она онда сама брзо узиђе до врха, где је сrete првосвештеник Захарија, отац св. Јована Претече, и узевши је за руку, уведе је не само у храм него у Свгатд Свгдтнх У Светињу над Светињама у коју нико никада не улажаше осим архијереја, и то једанпут годишње. Св. Теофилакт Охридски вели, да је Захарија „ван себе био и Богом обузет” када је Деву уводио у најсветије место храма, иза друге завесе, иначе се не би могао овај поступак његов објаснити. Тада родитељи принесоше жртву Богу, према закону, примише благослов од свештеника, и вратише се дому, а Пресвета Дева оста при храму. И пребиваше она при храму пуних 9 година. Док јој беху родитељи живи, посеђиваху је често, а нарочито блажена Ана. Када пак родитељи њени беху Богом одазвани из овога света, Пресвета Дева оста као сироче, и не жељаше никако до смрти удаљавати се из храма нити ступати у брак. Како то беше противно и закону и обичају у Израиљу, то она по

навршетку 12 година би дата св. Јосифу, сроднику свому у Назарет, да под видом обручнице живи у девствености, те тако и да своју жељу испуни и привидно закон задовољи. Јер у то време не знаде се у Израилу за девојке завештане на девство до краја живота. Пресвета Дева Марија беше прва таква доживотно завештана девојка, и њој после следоваху у цркви Христовој хиљаде и хиљаде девственица и девственика.

tvhram.rs